

Coloana de atac

George Coșbuc

Porniserăm din văi adânci
Și ne târam acum pe brânci

Să nu ne prindă Osman de veste,
Că năzuim la deal spre creste,

Căci veste de-ar fi prins ai săi,
Noi n-am mai fi ieșit din văi.

Și-așa cu-ncredere vegheată
Noi răsărim pe deal deodată.

Ne văd păgânii, sar pe zid,
Potop de foc spre noi deschid.

Dar noi prin foc o rupem iute,
Crezându-ne pe sub redute.

Și nu eram! Vedeam de sus
Că altfel e de cum ne-au spus,

Că până acolo-i lungă cale,
O râpă-n drum și-adânca vale.

O clipă ca-mpietriți am stat;
Maiorul însă-a și plecat

Și ne-am făcut cu toții cruce:
Ei, ducă ne-n ce foc ne-o duce!

La vale, acum, pe râpi curând
Un rând e mort, mai moare-un rând.

Cad bombele-n pământ și scurmă
Și altele mai vin pe urmă;

Ca grindina și plumbii cad,
Se-ntunecă și-i vai ca-n iad!

Și-un plumb veni cumplit cu zborul
Și fără glas căzu maiorul.

Atunci un ofițer înalt,

Cu spada-n vânt, iar celălalt,

Trăgând mereu din carabină,
Săriră-n front; iar pe colină

Noi după dâșii, cot la cot,
Suiam orbiș, noi, leatul tot.

Cat ai clipi, muream o sută,
Muream mai mulți, căci din reductă

Nu plumbi curgeau, ci râu de foc,
Și linii-ntregi cădeau pe loc.

Și-un căpitan, cel nalt, sărmanul,
Căzuse vârfuind mormanul,

Iar celălalt, acel ce-ochea,
Muri trăsnet în fața mea.

Căci uite-așa văzui de bine
Pe-un turc bătrân ochind spre mine,

Iar bietul căpitan nu-ș cum
Se puse morții drept în drum.

Am dat să-l prind, ca să nu cadă
Și-atunci căzui cu el grămadă

Și vezi, și-acum mi-e capul prost,
Că nu-nțeleg nici azi ce-a fost:

M-am pomenit la șanț deodată
Și-o cârp-aveam la cap legată.

De ce și când, de mâna cui?
Și-atâta drum eu când făcui?

Voiam să-ntreb, n-aveam pe cine,
Căci tot străini pe lângă mine.

Dar cârpa, orice taină-avea,
Atâta știu: c-a fost a mea

Și-acu la șanț! Noi rupem lanțul
Și scoborâm de-a valma șanțul.

Sărim și noi, și turcii sar

Și-i moarte-n șanț, e vai ș-amar,

Ne batem ca-n pierzarea minții,
Cu pumnii dăm, mușcăm cu dinții,

Și piept la piept ne zvârcolim,
Străbatem repezi și răzbim.

Închid de veci nizamii gura,
Iar noi îi dăm pe râpi de-a dura.

Ieșim apoi, ca duși de vânt,
Pe fața negrului pământ.

Pe lături ne-ntărim șireagul:
Și iat-un căpitan cu steagul

În fruntea noastră drum făcu:
Ura, băieți, acu-i acu!

Roiesc turbați pe zid păgânii,
Sub zid se-ndasă orbiș românii

Și-aruncă scări, răzbesc prin fum,
Străbat mereu făcându-și drum.

Trăsniți, copii, tot după mine!
Noi trăsnet după el, vezi bine.

Și iată-l, căpitanu-i sus
Pe meterez un braț a pus,

Dar șapte turci pe el săriră,
Și șapte săbii-l și loviră,

Și-al optulea, un turc bărbos,
Izbi turbat de sus în jos

În piept cu patul puștii, fiara
Și-atunci pocnind se rupse scara

Și bietul căpitan căzu
Pe spate-n șanț, și-atâta fu.

Căci s-adunau păgânii gloată
Și-un om era reduta toată,

Și-ntregul parapet un fes,

Atâta se-ngloteau de des.

Cădeam ca frunzele de brumă,
Iar sângele curgea cu spumă.

Nici loc să stai, nici drum să treci
Și fum de pușcă, să te-neci.

Și ce-am văzut atunci minune
Și-n groapă morților voi spune!

Nici chip de-acu să mergi în foc,
Nici chip să stai sub zid pe loc.

Se dete semn atuncea oastei
Să părăsească clinul coastei

Și ne-am retras departe-n văi,
Striviți, o mână de flăcăi,

Flămânzi și uzi și-ntorși din cale,
Cu sufletul topit de jale.